

Giới thiệu Nếu Có Kiếp Sau

Truyện kể về Hàn Phong một anh chàng lạnh lùng, ở kiếp sau có thể nhìn thấy kiếp trước của mình. Và Phương Hạ Vy một cô gái có tính cách sôi nổi, hoạt bát. Liệu câu chuyện tình yêu của đôi bạn thanh mai trúc mã này sẽ đi về đâu ? Mong mọi người hãy đồng hành cùng truyện " Nếu Có Kiếp Sau " - Tác giả: Khả Di

* Đoạn trích của truyện:

Phải mất bao nhiêu lâu để chờ đợi một kiếp.

Phải mất bao nhiêu lâu mới có thể gặp lại em

Hai chúng ta vì lỡ nhịp mà kiếp trước không thể tỏ lộ.

Kiếp này gặp lại nhau nhưng lại không thể ở bên nhau trọn đời.

Liệu rằng kiếp sau hai chúng ta có còn yêu nhau như lúc trước... ????

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Điều Đặc Biệt

Năm 2026

Cuối con hẻm có một quán cà phê yên tĩnh, ít người qua lại, bóng dáng một cô gái với mái tóc xoắn dài gọn sóng, dáng người mảnh mai mềm mại, đôi mắt to tròn với đôi mi dài hơi cong.

Cô gái nhẹ nhàng khuấy lớp sữa nổi bên trên cà phê, kim loại và thành chiếc ca sữa hòa tấu không theo nhịp điệu nào

" Đỉnh đỉnh đỉnh đang đang .... "

Giống như tâm trạng của cô lúc này, không tiết tấu, nhưng lại rất muốn biểu đạt điều đó...

***

Rõ ràng như một trò chơi ghép hình kéo dài hết năm này tháng khác, đầu cho có bao nhiêu mảnh ghép rơi vãi xuống đất, cứ kiên trì bên bi ...thể nào cũng có thể nhặt lên , ghép thành hình dáng hoàn chỉnh ban đầu... thể nào rồi cũng cùng tới thời khắc ấy.

Vẫn rất kích động ... bởi lẽ những kí ức trong quá khứ không phải là vật chết . Ký ức tích lũy dần dần càng lúc càng nhiều càng phức tạp, cứ ghép hoài không hết... Giống như mảnh ghép về anh vậy cứ ghép mãi ghép mãi nhưng lại không biết đầu mới là điểm dừng, cho đến khi nào cô mới có thể hiểu anh đang nghĩ gì ? Cho đến bao giờ cô mới có thể giải được mảnh ghép đó ? Đến khi mảnh ghép được hoàn thành liệu khoảng cách về không gian và những kí ức về thời gian có được xóa mờ hay không .... ??

***

Cô gái im lặng nhớ về khoảng thời gian đẹp nhất của cuộc đời, khoảng thời gian mà cho đến tận bây giờ cô vẫn không thể nào quên được ... Khoảng thời đã như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim cô. Khoảng thời gian đã lấy mất tuổi thanh xuân của cô chỉ vì một người...

Năm 2016

PHÒNG HỌC LỚP 11F

- Hạ Vy, chúng ta đi xem kết quả Bảng điểm tháng này thôi !! - nhò bạn thân của cô Triệu An Nhiên mở to cặp mắt nói với giọng ngọt ngào- Không đi đâu - cô trả lời với cái giọng lạnh tanh.

Đương nhiên là cô sẽ không đi rồi, nếu có ai hỏi có trên đời này ghét nhất thứ gì thì đó chính là Bảng điểm tháng thông báo xếp hạng của học sinh trong khối.

Nhưng rồi cô vẫn phải đứng dậy đi theo nó. Ra ngoài hành lang của khối có thể nhìn thấy một tờ giấy rất to và nổi bật, thứ tự xếp hạng của học sinh được chia thành nhiều màu khác nhau, số thứ tự càng thấp thì màu tên lại càng tối dần. Một màu đen nổi bật Phương Hạ Vy . Cạn lời !!!!

- Hạ Vy cậu lại đứng đội sổ rồi này - An Nhiên nói với cái giọng dờ khóc dờ cười.

Bỗng một tiếng nói từ xa vang tới: Phương Hạ Vy em đi theo cô vào phòng giáo viên - Chủ nhiệm Đoàn mặt đỏ bừng bừng bước tới, một đám học sinh đứng xung quanh cũng có thể cảm nhận được sự tức giận đang lan tỏa.

Cô đành phải chấp nhận thực tại, lẽo đẽo đi theo sau như một đứa trẻ núp sau váy mẹ.

PHÒNG GIÁO VIÊN

Học sinh được vào phòng này có hai loại, một là quá xuất sắc nên được mời vào, còn hai là quá tệ nên được thầy cô bắt vào. Dĩ nhiên cô thuộc loại thứ hai. Mặc dù vậy nhưng căn phòng này đối với cô gần bó rất thân thiết như là nhà vậy, bởi lẽ tần suất cô đến đây luôn đều đặn và định kì.

Còn nói đến chủ nhiệm Đoàn, bà là người ở trường thì to ra cứng nhắc, ở nhà thì mong manh dễ vỡ - cô chính là người hiểu hơn bất kì ai, bởi lẽ bà ấy là mẹ của cô nếu cô không hiểu thì còn ai hiểu được chứ.

- Cô liền nhàu mép nói Mẹ à tha cho con lần này đi tháng sau nhất định con sẽ cố gắng mà

- Con đã hứa với mẹ bao nhiêu lần rồi hà ??? Nhưng tháng nào cũng tự dắc không phanh cứ như giá này con phải chuyển trường đấy ....

Chợt cô nhớ ra ... Mẹ là người rất thích sưu tập đồ cổ, trong đó bình hoa cổ mà mẹ đã mua với giá bằng 12 tháng lương đó luôn được Nâng như nâng trứng, húng như húng hoa.

- Con năn nỉ mẹ nổi lên cuối thôi !!! Cái bình hoa mẹ của mẹ ý mà ... mẹ biết con vụng về lắm đúng không... nếu chẳng may con làm vỡ nó thì... - Cô nói với giọng ngọt sớt khiến bản thân cô nghe cũng phải rùng mình. cái bình hoa đó đối với mẹ còn quý hơn vàng nếu cô làm vỡ nó chắc chắn bà sẽ khóc 3 ngày 3 đêm mất !

-" Ê... Con tuyệt đối đừng đụng vào cái bình của mẹ... Ừm thôi được rồi cho con một cơ hội cuối, học hành cho đáng hoàng vào con nhà người ta thì ... con nhà mình thì... Nếu con được một góc như Hàn Phong thì có phải mẹ đỡ mắt mặt không !! Haizzz

"Lần nào cô bị đem ra so sánh với Phong Phong, bộ cô là cậu ta hay sao ??? Cậu ta là cậu ta mà cô là cô sao người nào cũng đem hai người họ ra so sánh được chứ " - Cô nghĩ thầm

" Số phận của tôi là vậy đấy !!! "

Tôi là đứa từ lúc lọt lòng mẹ đã chẳng có gì đặc biệt chút nào sắc cũng không có , tài là càng không có, lại luôn đứng đội sổ. Điều đặc biệt nhất đối với tôi từ khi được sinh ra đến giờ chính là thằng bạn thân nhà bên, là đứa luôn "ngồi trên cái số " mà tôi đội. A nhầm, tôi coi nó là bạn thân nhưng còn nó coi tôi là cái gì thì tôi không biết. Bởi nó luôn rất lạnh lùng với tôi mặc cho hai đứa đã chơi với nhau 14 năm rồi. Haizzz một đứa vô cảm như nó chắc cũng chẳng thêm quan tâm chuyện này đây. Nhưng tôi thì cô !!!! Một cảm giác rất đặc biệt một cảm giác mà tôi không biết nó đã nảy sinh từ bao giờ chỉ biết rằng " Đối với tôi nó chính là một điều đặc biệt.

___ Khả Di ___ Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 2: Điều Ước

Hạ Vy lững lờ bước đi trên con đường thân thuộc mà dường như xa lạ đến vậy. Bối tâm trạng của cô hôm nay không được tốt-” Ê ” - Một giọng nói thân quen, một cách gọi quen thuộc vang lên từ đằng xa. Cô ngoái lại nhìn thử, mắt cô nhòa dần bởi ánh nắng cuối chiều. Những tia nắng vàng xuyên qua các kẽ lá, bao trùm lên một chàng trai đáng người cao to, khuôn mặt thanh tú , đôi mắt toát lên vẻ lạnh lùng , mặc trên người đồng phục trường cô. Dường như Hạ Vy càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, một mùi hương nhẹ nhẽ mà quá đối thân quen, một giọng nói dường như ngày nào cô cũng được nghe, một người thân thuộc đối với cô - Hàn Phong - ” Thật trùng hợp ” Cô mở to nhìn, lộ vẻ ngạc nhiên. Anh bước qua cô, cười nhếch mép nói:

- Trùng hợp ? Là cậu ngốc thật hay người già vậy - Cậu nói này là để chế giễu cô hay là một câu hỏi vậy ? Cô đuổi theo anh, trong lòng cứ bồn khoăn mãi. Dù vậy cô vẫn vui bởi chỉ cần được nhìn thấy Hàn Phong là cô đã thấy hạnh phúc rồi...Đó cho cô có cố gắng nhiều đến đâu thì vị trí mà cô đứng cũng chỉ là sau lưng anh, âm thầm theo dõi quan sát anh mà thôi.

Về đến nhà, cô đã thấy mẹ mình ngồi trên sofa, quần áo xộc xệch, chân gác trên bàn, vừa ăn bỏng ngô một cách nhồm nhoàm vừa xem tivi. Cô thờ dãi, thảnh thơi" Cái bản tính vô duyên của mình hẳn là từ mẹ mà ra rồi ! ^,^"

- " Mẹ con về rồi " Cô chào một cách nặng nhọc rồi kéo lê cặp sách đi thẳng về hướng cầu thang.

- " Vy Vy ra đây mẹ muốn nói chuyện đáng hoàng với con Bà Doãn vừa ăn vừa nói, nước trong miệng cứ thế mà phun ra. Cô ngoái lại nhìn cái điệu bộ của mẹ mình tỏ vẻ cau có. Cô vừa nói vừa cảm thán:

- Ở trường thì mẹ ra dáng cô giáo lắm mà sao lúc nào ở nhà trông cũng thảm vậy !

- Ở trường khác mà ở nhà khác, sao có một câu hỏi mà con cứ hỏi đi hỏi lại vậy !!

Cô với lấy khăn giấy đưa cho mẹ lau miệng vừa nói Vậy mẹ muốn nói cái gì ?"

- À quên mất ! Tí nữa con theo mẹ sang nhà Phong Phong.

- Để làm gì ạ ???? - Cô tròn ngược hai con mắt lên nhìn.

- Mẹ sẽ nhờ Phong Phong dạy kèm con ! - Bà Doãn nói một cách bình thản.

- Cái gì cơ ??? Con đã nói là con sẽ cố gắng mà! mẹ có nhất thiết phải làm vậy k ???

- Cần ! - bà lạnh lùng đáp. Chỉ cần một từ vậy thôi là đã đủ để cô im bặt vì cô biết bà thật sự nghiêm túc.

Bố mẹ cô đều là nhà giáo cả hai đều bận việc, họ đã nhiều lần kèm cô nhưng đó chỉ là cách để dành cho trẻ lên 3, còn đối với cô thì cách đó hoàn toàn không hữu hiệu.

Bà Doãn quần áo chỉnh tề, dầu tóc chải chuốt cùng cô sang nhà Hàn Phong.

- " Phong Phong, cháu cũng biết rồi đấy sắp đến đợt thi thử loại học sinh rồi mà Vy Vy thì chả chịu học hành gì cả, hai cô chú cũng hết cách với con bé rồi ! Liệu cháu có thể dạy kèm con bé một thời gian được không ?. Nói đến đây Hạ Vy đã dần trưởng tượng được ra ngày tháng sau này của mình sẽ như thế nào rồi.

Anh không nói gì cả, liếc sang nhìn tôi rồi nói:

- Dạ cháu... - chưa kịp nói hết câu cô đã nhanh tay kéo anh lại gần khiến anh giật mình.

Cô ghé tai anh nói nhỏ: Mình có chuyện muốn nói với cậu

- Không thích ! - Anh nói to, khiến cho bà Doãn nghe thấy liếc nhìn sang Hạ Vy.

- Mẹ để con nói chuyện với cậu ta trước nhá ! - cô vừa nói vừa kéo anh đi vào phòng.

Cô đóng cửa phòng, sợ sệt nói: Za mình biết là cậu không muốn dạy mình đâu đúng không ? Mình cũng không thích cậu dạy đâu vì vậy tí nữa ra ngoài cậu cứ nói là không thích dạy mình là được rồi !!!

Dường như anh định nói điều gì đó nhưng vì có cứ nói một cách liên tục khiến cho anh không thể nói gì cứ thế bước ra ngoài. Anh ngồi xuống từ tốn uống một ngụm nước rồi nghiêm túc nói: Được ạ ! Cháu sẽ dạy dỗ cậu ấy đáng hoàng có cù yên tâm!

Đầu óc cô quay mòng mòng nghĩ bụng: Há, cậu ta có uống lộn thuốc không vậy mình đã nói là đừng nhận rồi mà . Cô tròn tròn mắt nhìn anh, không thể tin vào những gì mình vừa nghe được, hỏi lại:

- Cậu vừa nói cái gì cơ - Cô nói một cách đầy đe dọa, mặc dù vậy nhưng trong lòng cô vẫn rất mâu thuẫn cô vừa muốn anh đồng ý vừa muốn anh từ chối.

- Cậu về chuẩn bị đi, tối nay học luôn nhé ! - Anh cố tình ra vẻ như không hiểu ý của cô.

Nếu như ông trời cho có một điều ước, cô vẫn muốn ước khoảng cách giữa anh và cô được gần thêm một chút, dù hôm nay anh đã chủ động rút ngắn khoảng cách đó thì cô vẫn không thể chấp nhận được sự thật này.

__Khả Di__ Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ __

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chàng Trai Lạnh Lùng

- Này ! – Hàn Phong nói với vẻ gắt gỏng. Cô giật nảy mình, vừa thôi phù phù vào mặt anh như đang thổi bớt ngọn lửa đang bùng cháy trong anh vừa nói : “ Phong Phong cậu tuyệt đối đừng nổi nóng, cậu và lửa đối nghịch nhau mà!

- Vậy cậu có học không hả ? – Dường như anh đã hiểu ra, liền đổi giọng ngọt ngào mà cung kính chùng đôi mắt lên nhìn.

Thời gian cứ thế trôi qua, hai người nằm ngủ trên mặt bàn lúc nào không hay, họ nằm quay mặt vào nhau ngủ như những đứa trẻ. Cô tỉnh dậy mở mắt ra thấy anh đang nằm trước mặt mình. Có lúc anh lạnh lùng đến mức khiến cô cảm thấy hai người họ mới quen. Có lúc lại ngọt ngào gần gũi đến mức cô không còn phân biệt được là thực hay mơ. Cô vừa nghĩ vừa dùng đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve sống mũi cao của anh, đôi mi dài và cong... Đứng dậy lấy một cái chăn mỏng đắp cho anh như không muốn đánh thức anh, động tác thật nhẹ nhàng không hề phát ra chút tiếng động nào. Cô liền đưa mắt nhìn về hướng cánh cửa đang mở hé kia, có một cô gái đáng người mảnh khảnh, mái tóc đen dài xoắn gợn sóng được buộc cao lên. Trên người mặc một bộ thể thao màu hồng đen của hãng Adidas. Cô gái vừa nhìn họ vừa mỉm cười không nói gì.

Hạ Vy vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay, lập tức ra ngoài đóng cửa lại, cười nói: “ Chị Ân Ân, chị về từ khi nào vậy, sao em không biết ?

- Chị về lâu rồi, thấy hai đứa đang ngủ say quá nên chị không dám đánh thức ! – Cô cười ngọt ngào

- Xi ! – Hạ Vy nói nửa giận nửa đùa

- Thôi vào phòng buồn chuyện với chị đi! Chị sẽ pha loại cà phê mà em thích nhất ! – Cô gái vừa nói vừa nhẹ nhàng dùng tay kéo Hạ Vy về hướng phòng đối diện.

Hai người vừa nói chuyện vui vẻ với nhau vừa uống cà phê Cappuccino do Hàn Ân pha. Vị của nó thật sự rất tuyệt. Hạ Vy nhớ đã từng có lần anh hỏi cô tại sao lại thích loại cà phê đáng đến như vậy ? Cô nói nó giống như hương vị tình yêu trong những cuốn tiểu thuyết mà cô hay đọc - Vị đắng của cà phê, vị ngọt của đường, mùi hương của sữa, hương vị cay nồng của bột quế.

- Sao cô bé, hôm nay Phong Phong có bắt nạt em không ? Để chị thay em xử lí nó – Hàn Ân nó với vẻ mặt muốn đánh người.

- Hạ Vy liền tắt tái mặt mày, khua khua tay nói: “ Không có đâu ạ !

- Chắc chắn là thằng bé có chọc tức em rồi phải không ?

- ... - Cô im lặng không nói gì.

- Chị rất hiểu thằng bé, em cũng biết mà nó chỉ được cái mệnh mệnh thôi nhưng không có ác ý gì đâu ! – Nói đến đây Hàn Ân đã thay đổi sắc mặt, tràn đầy nỗi lo lắng cô nói tiếp: “ Có nhiều lúc chị cũng tự trách mình ! Có phải là do năm đó chị đã không cân bố để ông đi biệt suốt bao nhiêu năm, một mình chị ở bên cạnh chăm sóc cho Phong Phong khiến cho thằng bé trở nên ít nói, sống nội tâm, chuyện gì cũng chỉ giấu ở trong lòng. Còn nhớ hồi nhỏ, Phong Phong là đứa trẻ hoạt bát, đáng yêu, hay cười, nghịch ngợm... - Cô tự trách mình, những giọt nước mắt đã lăn dài trên má từ bao giờ.

- Vy Vy lấy tay lau nhưng giọt nước mắt của Hàn Ân, mắt rung rung nói: “ Chị đừng tự trách mình mà, chị đã chăm sóc Phong Phong rất tốt, cậu ấy đã trở thành một thiếu niên đẹp trai nhiều tài, ít nói cũng thú vị mà – Cô vừa nói vừa nắm tay Hàn Ân, mong muốn chị có thể vui bớt đi nỗi buồn trong lòng. Cô hiểu chứ . Hiểu tất cả. Nhớ năm đó bố mẹ họ trên đường về nhà gặp tai nạn ô tô, mẹ anh từ trước đã bị bệnh cộng thêm bị chấn thương nghiêm trọng nên đã không qua khỏi. Đó là khi anh lên năm, bố anh là nhà khảo cổ học, từ đó lúc nào cũng đi biệt, một năm hai chị em học chỉ gặp bố có một đến hai lần, cứ đến tháng là lại gửi tiền về, lâu lâu mới gọi điện thoại hỏi thăm được vài câu. Một tay chị Hàn Ân chăm sóc và ở bên cạnh anh cho đến tận bây giờ. Những bí kịch đó đã khiến cho anh trở nên lạnh lùng đến như vậy!

- Đang vui mà chị lại nói đến chuyện này ... khiến cho em cũng phải khóc theo chị ... xin lỗi em nhé Hạ Vy ! – Cô với lấy hộp khăn giấy, lau nước mắt cho Hạ Vy, cười chế nhạo mình.

- Không sao đâu ạ !

- Nhớ hồi còn nhỏ, hai đứa suốt ngày chỉ biết bắt nạt nhau, khóc mếu máo đi mách chị...

_ Chúc mọi người đọc truyện vui về !_ Khả Di _

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Cái Bóng Của Anh

Triệu An Nhiên vừa vào lớp đã nhìn thấy Hạ Vy đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch, nằm bò người ra bàn. Liền đi về hướng của Hạ Vy, hỏi: “Cậu cây phím cà đēm hay sao mà nhìn gớm thế ? ”

- Không, chỉ ổn bài thôi – Hạ Vy ưỡ ể oải dãn ra từng từ một.

- H...cô ... học bài... á ? – An Nhiên sững sốt, tròn tròn mắt, hết lớn làm mấy đứa đang ôn bài xung quanh cũng phải quay ra nhìn, cô nghĩ mình nghe nhầm nên hỏi lại.

- Ừ ... . Minh ... – Chưa kịp nói Hạ Vy đã bị An Nhiên chen ngang : “ Chẳng có lẽ thầy Phương nhờ Hàn Phong dạy cậu ? ” ... “ À mà, chắc không phải đâu mặc dù bố cậu là thầy chủ nhiệm của Phong Phong nhưng thầy ấy đã đi hội thảo rồi cơ mà! ”

- Là mẹ mình.

- Coi bộ lần này bố mẹ cậu làm căng quá ta ! Cũng phải, trước đây cậu học cũng không đến nỗi nào, vậy mà từ khi lên cấp 3 lại học kém hẳn ! Hai bác làm vậy là phải thôi. Mới nói đến đây, bỗng hai người họ nghe thấy tiếng hét ồn ào ngoài hành lang: “ Hàn Phong ... Nhục Quân kia... mau ra xem xem ! ”.Mấy đứa con gái trong lớp cũng ùn ùn ra kéo nhau ra xem.

Hai người họ thấy thế cũng kéo tay nhau ra ngoài xem có chuyện gì. Đám nữ sinh trong khối đứng chật nít, hai cậu ta đi đến đâu là bọn họ tránh đường đến đấy. Ôi cái cảnh tượng này trông chẳng khác gì hoàng thượng giá đáo. Hàn Phong và Dương Nhục Quân là hai nam sinh nổi tiếng trong trường: học giỏi, nhà giàu, đẹp trai có nhiều đứa yêu. Từ các tiền bối cho đến hậu bối cứ hễ là nữ sinh thì đều thích hai người này. Dương Nhục Quân là ông bạn chí cốt của Phong Phong, tính khí của Phong Phong chỉ có cậu ta mới chịu nổi, lúc nào cũng như cái đuôi bám theo anh. Cậu ta là người vui tính hài hước, lúc nào cũng ồn ào nhưng lại có thể chơi rất thân với anh. Đó chính là điều mà đám nữ sinh trong trường thắc mắc. Cô biết rõ, Phong Phong mặc dù ít nói nhưng lại hợp với người nói nhiều... giống như cô với anh vậy... người nói nhiều và người ít nói có thể bù đắp cho nhau. Triệu An Nhiên nhìn thấy Nhục Quân đi theo Phong Phong, liền nhào mấp nói: “ Ày, sao cậu ta suốt ngày bám theo Hàn Phong vậy, đứng nói câu chuyện Đam Mỹ nhá ! ”. Hạ Vy nghe thấy vừa cười sặc sụa vừa nói

- “ Đam mỹ ”? “ ừ ? – Haaaaa, cô cười sặc sụa, cười đến mức không ngừng lại được, cũng không còn để ý tới mấy đứa bạn xung quanh đang nhìn mình, An Nhiên nín nín gấu áo của cô nói nhỏ : “ Hàn Phong đến rồi, cậu đừng có cười nữa ”. Anh đứng lại trước mặt cô, một tay vỗ vỗ vai cô, một tay để ngón trỏ vào trong túi quần. Chờ cho đến khi cô cười xong, Nhục Quân đứng bên cạnh thò đầu ra nói: “ Có chuyện gì mà cậu cười ghê thế Vy Vy ? Chỉ mình cho mình cười với, dạo này buồn chán quá ” – Cậu ta tặc lưỡi, như đang trách Phong Phong quá nhảm chán.

- Cô giờ tay lên vậy vậy nói: Không có gì – Lúc này cô mới nhìn được cười đứng lên nói: “ Có chuyện gì thế ”

- Tôi nay sang nhà mình đi ! – Anh nói với vẻ mặt tình bơ. Lời nói và biểu cảm này khiến cho mấy con người đang làm bộ nhìn rom đang banh tãi ra nghe lồm bồm cạnh bàn tán xôn xao. Cô bắt giác đỏ mặt, nghĩ lại thấy đó cũng là chuyện thường ngày nói: “ Hôm nay là thứ 7 mà, không có phải học. ”

- Đứng hôm nay không học.

- Vậy sang nhà cậu làm gì ? – Cô nói gắt gỏng. Có nhiều khi cô cảm thấy mình chỉ là cái bóng của anh, anh đi thì đi, anh đứng thì đứng. Cô không dám nói ra tình cảm thật sự trong lòng mình... sợ rằng nói ra sẽ mất đi tình bạn lâu năm giữa hai người... cô sợ rằng sẽ thích anh quá nhiều để rồi từ chối lấy đau khổ cho bản thân. Vì vậy, cô đã kìm nén cảm xúc của chính mình, cố gắng quên anh.

- Cậu có sang không thì bảo – Anh vẫn nói chuyện với cô một cách điềm tĩnh.

- Không. – Cô quay phắt người, kéo tay An Nhiên đi. Cả đám mắt trở lồi nhìn cô kéo tay đi xa.

Cô vừa kéo đi vừa chửi: Cậu ta rốt cuộc là cái gì chứ ? Lúc nào cũng bảo mình cái này cái nọ. Bộ mình là con gốc sao ? Hể muốn làm gì thì làm à ? An Nhiên cậu nói xem có đúng không...? ... Sao từ này tới giờ cậu không nói gì thế ? Đột nhiên nói đến đây cô mới cảm thấy cô tay của người bạn thân mình hôm nay lại to hơn bình thường, bàn tay cô nắm không vừa, thắc mắc quay lại nhìn thấy Nhục Quân đang ngồi thờ hồn hèn.

- Nhục Quân ... Sao cậu lại ở đây ? An Nhiên đâu ? - Cô nghĩ lại thì trong lúc tới đây mọi người cứ chăm chú nhìn mình hóa ra là nhìn cậu ta. Lúc cô kéo cảm giác cũng khác hẳn mọi khi.

- Là cậu kéo mình ra đây còn gì. Đang đứng yên thì bị cậu lôi đi xềnh xệch à... ! – Cậu ta ra vẻ đáng thương, thờ hồn hèn.

- Trời ! Ôi mẹ ơi xấu hổ quá đi – Cô đỏ mặt, nghĩ chắc là anh đang cười cô gốc, rồi lại nhớ đến vẻ mặt của đám nữ sinh...

- Thôi kệ đi, Vy Vy về lớp đi – Cậu ta vừa nói vừa khoác vai cô về lớp.

- Nhục Quân xin lỗi nha – Mặt cô vẫn không hết đỏ, tỏ ra áy náy.

- Không sao vui mà – Đột nhiên anh cười lớn, như muốn chọc cô.

- Cô luôn tay, véo mẩy cái thật đau vào lưng cậu ta nói: “ Cậu muốn chọc mình à ? Cho chết này chọc mình này. ”

- Minh xin lỗi... a..a ... xin lỗi mà – Nhục Quân vừa đẩy giũa vừa cười nói.

Tan học về nhà, đám nữ sinh trong trường bàn tán xôn xao, biết rằng cô và anh là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ lại cộng thêm cạnh nhà nhau, ai rồi cũng đều ghen tị với cô. Với lại hôm nay khi nhìn thấy cảnh cô kéo tay Nhục Quân đi lại làm cho học tức chết. “ Được Phong Phong mời đến nhà mà còn giả bộ làm kiêu, sau đó thì lại kéo Quân Quân xềnh xệch đi ! Làm như có giá lắm ý.” An Nhiên nghe thấy thế liền cau mặt gắt gỏng, bộ dạng muốn đánh người nói: “ Thì làm sao ? Mấy người không được như Vy Vy nên tức hả ? ”. Hạ Vy kéo tay An Nhiên lại nói nhỏ: “ Thôi kệ đi ! ”

- Làm sao mà bỏ qua được, bọn họ thật quá đáng mà

- ....

- Mà sao dạo này cậu hiền thế ? Mọi lần mà như thế này thì đã cài tay đôi với chúng nó rồi cơ mà ?

- Không nên ồn ào làm gì. Nếu không thì bố mẹ mình sẽ bắt mình chuyển trường mất.

- What... chuyện trường á ? Sao cậu không nói với mình ?

- Chỉ là cảnh cáo thôi mà ! Có phải là chuyển luôn đâu mà cậu phải làm quá lên thế - Cô cố gắng làm nguôi cơn giận của An Nhiên.

_ Mọi người hãy để lại cmt truyện ở bên dưới nhé ! _ Chúc cả nhà đọc truyện vui về !_ Khả Di

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 5: Hàn Phong Là Osin

- “ Cho cậu 10s sang nhà mình ” – Hạ Vy thấy tin nhắn của anh gửi cho cô. Quyết không nhượng bộ, nhắn tin trả lời: “ Mình không sang đâu ”. Anh ngay tức khắc gọi điện cho cô nói : “ Cậu có sang không thì báo ? ”
- Không – Cô nhấn mạnh
- Cậu ...
- Một lát sau, cô tiếng ầm chuông cửa. Cô xuống mìn thấy anh đang đứng một tay chống tường một tay cầm điện thoại, nói: “ Cậu được lắm hôm nay còn chống đối với mình ! ”
- Có chuyện gì ?
- Sang nhà mình lấy đồ về đi ! – Nghe thấy câu này cô chột tắc mắc sao lúc anh sang không bê sang luôn đi mà lại còn bắt cô qua lấy ? Rốt cuộc là anh muốn dờ trờ gì ?
- “ Mình có để đồ gì ở nhà cậu đâu. ” Cô vẫn đứng lì ở cửa nói. Anh thấy vậy liền kéo tay cô lôi xềnh xệch về phía nhà anh. Vừa mới vào đến cửa phòng, đã nhìn thấy đồng sách chồng chất nằm trên bàn. Cô ngạc nhiên nói: “ Cậu chán tay to vậy mà không bê nổi mấy chồng sách này ngang bản à ? Muốn mình bản hộ phải không ? ”
- Là mình đang muốn bê giúp cậu đấy nhé ! Bấy giờ không cần mình bê nữa phải không – Anh cười nhếch mép, nói với vẻ thách thức. Nụ cười này khiến cho cô vừa tức lại vừa sợ.
- Ý cậu là sao ? Đồng sách này của cậu mà, sao mình phải bê chứ ?
- Của cậu mà !
- Á ! Của mình mà sao mình không biết thế ? Hay là của bố mẹ mình à ? – Cô gãi gãi đầu, vẻ băn khoăn. Sau đó cô chột nhận ra ý của anh liền khua khua tay nói: “ Không cần đâu, nhà mình không phải cửa hàng thanh lý sách cũ, đưa mình làm gì chứ ? ”. Cô nói vội, định quay lưng đi thì lập tức đã bị anh túm lấy cổ áo lôi lại nói: “ Cậu chạy đi đâu hà ? Đồng sách này cho cậu đấy. ”
- Cô nói một cách liến thoắng năn nỉ anh: “ Ế ! Phong Phong à mình không cần đâu ! Cậu cứ để đấy mà dùng đi. Mình thật sự không cần chúng đâu. Cậu biết mình và sách thù nhau mà ! Làm ơn đi đừng cho mình ”. Cô chột cảm thấy mình thật hại làm sao. Bình thường khi được người ta cho đồ thì phải sung sướng mà cảm ơn, nhưng cô thì ngược lại, đi năn nỉ người ta đừng cho mình.
- Mình biết cậu thích rồi ! Không cần khách sáo cứ lấy về mà dùng đi ! – Anh cười tùm, cô tỏ ra người tử tế, giả vờ như không hiểu cô đang nói gì, cô tình chọc cô tức chết.
- ... Thôi thì lấy vậy ! ... Nhưng cậu để mình bê hết đồng này một mình à ? Cô nhìn sang thấy anh đang ngồi ghế xoay đọc sách một cách ung dung tự lúc nào. Cổ nén con tức nói một cách bình thản.
- Là cậu không muốn mình bê dùm mà.
- Mình ... á ? – Cô tức nghẹn lắm bảm: “ Hàn Phong cậu được lắm. Muốn trả thù mình đúng không ? Mình không để cậu bắt nạt dễ như vậy đâu ”
- Làm bảm cái gì đó ? – Anh đang bình thản đọc sách nghe thấy tiếng cô đá xéo mình, quay ra nói.

Cô không nói gì nữa, nặng nhọc như vậy bê hết thùng này đến thùng khác về nhà, vừa tức miệng vừa lảm bảm một mình: “ Bộ cậu ta đưa hết sách cho mình hay sao mà lảm thế ? Cứ bê như vậy thì đến tối cũng không hết. Thật tức chết mà ! ”. Bà Doãn và ông Phuong vừa về đến nhà đã thấy một đồng sách to lì lù trước cửa nhà liền nói: “ Ai mà vô ý thức vứt đồ trước cửa nhà mình thế này ? ”. Cô đã đứng đó từ lúc nào lên tiếng: “ Là của con ”.

- Của con !!! – Đây là lúc bố mẹ cô thật là đồng lòng, có thể cùng một lúc hét lớn như vậy. Tiếng hét chói tai.
- Là cháu cho Hạ Vy để cậu ấy dùng – Anh đã xuất hiện từ lúc nào. Chắc có lẽ là bởi tiếng hét chói tai của hai vị chủ nhiệm.
- Tốt quá ! Cảm ơn Phong Phong nhé – Bà Doãn nói
- Ông Phuong nói: “ Ân Ân chưa về phải không ? Gọi điện cho con bé báo sang nhà bác ăn cơm nhé ! ”
- Vâng ! – Đối với anh và Hàn Ân bố mẹ cô như người thân của họ vậy. Họ luôn là người bảo vệ, chăm sóc hai người trong khoảng thời gian khi không có bố mẹ bên cạnh.

Sau khi ăn tối xong, anh tranh rửa bát cùng cô. Cô rửa anh lau. Anh nhìn về hướng cô nói: “ Sao cậu không buộc tóc ? ”

- Vì mình buộc tóc không đẹp. – Cô trả lời nhưng vẫn cúi húi rửa.
- Đầu có cậu buộc tóc nhìn đẹp hơn. – Anh vẫn chăm chú nhìn cô, tóc cô không quá dài, để xõa ở dưới hơi xoắn. Cô không trả lời, mặt hơi đỏ, xấu hổ. Cô thấy lạnh lạnh ở cổ ... thì ra anh đã tóm tóc cô lại, nhẹ nhàng buộc gọn lại, cách buộc không khéo nhưng cô có thể cảm nhận được là anh đã cố hết sức để buộc đẹp hơn. Buộc xong anh cười nói : “ Chà ! Đẹp đấy chứ ”
- Đùa vậy thôi ! Rửa bát xong thì lên phòng học nhé !
- Cậu còn không mau rửa bát đi ! Đứng đấy mà nói .
- Hai người họ cùng nhau ngồi trong cùng một phòng, cùng một bàn, đối diện nhau. Anh đang giảng bài, cô liền nói: “ Phong Phong nếu tháng này mình được đứng trong danh sách vàng thì cậu phải thực hiện điều ước của mình nhé ! ”
- Điều ước ?
- Ừ - Cô nháy nháy mắt, van nài
- Được rồi ! Nhưng mà cậu muốn gì ?
- Làm osin của mình 1 tuần ! - Anh cứ ngỡ như mình đã nghe nhầm. Rằng điều ước của cô chính là muốn anh làm osin
- ... Thôi được

_ Chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ _ Hãy để cử truyện và cmt góp ý nhé _ Khá Di _

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Niềm Hạnh Phúc Nhỏ Bé

- Yetttt bâng vâng r ....! – Hạ Vy nói lớn mặc kệ ánh mắt kinh hãi của những người xung quanh. Từ Lâm nhìn thấy thế liền đi tới, ngạc nhiên trừng con mắt dùng hết sức vào lời nói của mình bản ra đầy nước bọt vào mặt Hạ Vy: “ What is this ? unbelievable ”.
- “ Làm ơn nói tiếng việt giùm cái đề ! Vietnamese not english ” – Nói vậy nhưng cô biết rất rõ Từ Lâm là đùa thích dùng à không là quen dùng tiếng việt trộn tiếng anh.
- “ OK ... ừm ... Phuong Hạ Vy mà cũng dậu bâng vâng cơ đấy ! Liệu cậu có giấu đầu bạn thân này chuyện gì không ? ” – Vừa nói vừa nháy nháy mắt, ánh mắt này khiến Hạ Vy cảm thấy lạnh sống lưng, rồi Từ Lâm đưa cánh tay ra cách tay thon dài, trắng không ti vết, Hạ Vy nghĩ thầm “ Quả đúng là hoa khôi K11 ”
- “ Chào mừng cậu đến với 11A ! Phuong Hạ Vy ”- Từ Lâm cười mìm, đôi mắt biết cười đó nhẹ lại trông thật đẹp. Chẳng trách luôn được mọi người gắn ghép với Hàn Phong. Từ Lâm, Triệu An Nhiên đều là những người bạn thân không thể đánh mất của Hạ Vy. Nhưng Từ Lâm từ nhỏ hay phải di chuyển liên tục giữa Việt và Mĩ vì công việc của bố cô. Một tháng cũng chỉ được nhìn thấy Từ Lâm ở trường tầm 2 -3 ngày, dù vậy nhưng vẫn học rất giỏi. Triệu An Nhiên xuất hiện từ bao giờ lập bắp nói: “ Cậu ... học A1 rồi à ... còn mình thì sao ... cậu lỡ lòng nào bỏ lại mình ... huhu ”. Hạ Vy thấy vậy liền đổ Nhiên Nhiên, rồi chột nhìn thấy Hàn Phong từ đằng xa. Thấy anh đang nhìn cô, cô liền nhanh tay chỉ vào bâng vâng, đang định khoe thì anh đã quay đi từ lúc nào. Ân sau đáng người cao cao bỏ vai rộng đó chính là một nụ cười của một người con trai, một nụ cười mãn nguyện.

Về đến nhà, cô chạy một mạch vào nhà Phong Phong, thấy anh đang ngồi trên sofa đọc sách, nhàu mép nói: “ Hôm nay cậu nhìn thấy rồi đúng không ? ”. Không thấy anh nói gì cô nói tiếp: “ Ngày mai mình chuyển sang lớp A rồi ! Thật sự vui quá đi mất ” thật ra cô cảm thấy hơi buồn vì phải chuyển lớp nhưng cứ nghĩ đến việc sẽ được học cùng anh là cô lại cảm thấy vui.

- Có 30 đồ báng vàng , cậu đứng thứ 30...mà vui được sao” – Anh nói với giọng châm biếm, không hề bỏ quyền sách xuống mà vẫn tiếp tục đọc.

- “ Xí ! Đậu là được rồi kìa chuyện” – Cô ngồi xuống cạnh anh, chân để trên bàn nói tiếp: “ Chị Ân Ân chưa về à ? ”.

- “ Không ”

- Nhà cậu có đồ ăn không ?

- Không có !

- Cậu còn chưa tìm mà !

- Sao cậu không về nhà mà ăn !

- Nhà mình cũng không có !

- Cậu còn chưa về nhà cơ mà

- O..Ồ...sao cậu biết !

- Mình đâu có ngờ như cậu... mình muốn ngủ cậu về nhà đi ! – Anh gấp sách lại đứng lên một cách nhanh chóng. Cô vội nắm lấy cánh tay anh nói với : “ Êy ! vậy cậu đi mua đồ ăn cho mình đi ! ”

- Sao mình phải mua ! Lầm lòi có chân thì tự đi đi !

- Cô nghiêm mặt thách thức, nói với vẻ trịnh trọng : “ ôsin một tuần ! ”. Anh nheo mày không nói một từ nào, cầm ví đi ra ngoài. Cô cười không ngấm được miệng, vui sướng tột độ, hạnh phúc dâng trào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 7: Bại Trận Dưới Tay Phương Hạ Vy

- Con về rồi ạ ! – Vừa nói cô vừa trèo lên sofa, gác chân lên bàn, một tay cầm gói bim bim mà Phong Phong mua, một tay cầm điều khiển ấn lả lịa.

- Con lại la cà ở đâu mà giờ mới về thế ? Đi nói với Phong Phong tối sang nhà mình ăn cơm – Bà Doãn đang lau chùi chiếc bình mà bà coi là vàng nhin thấy cô liền nói lớn.

- Thôi con lười... vừa mới ở đây về rồi mẹ đi đi...! – Tiếng lộp bộp phát ra từ miệng cô.

Ông Phương đột nhiên thò đầu ra nói với điệu bộ đồ dảnh con gái cưng: “ Thôi gian qua thằng bé đã giúp con tiến bộ mà! Đi đi con gái ”

- Nhấn tin là được rồi ạ - Cô rút điện thoại từ trong cặp ra, nhấn anh đến. Cô quay sang nhìn thấy mẹ mình ngồi lau cái bình trong khi nó đã sáng bóng, cảm thán: “ Chẳng biết ai là người đã lừa được mẹ mua cái bình vỡ vụn này nữa ! ”.

- Mẹ nghĩ cái bình này không hề đơn giản đâu... mẹ nói con nghe...

Biết mẹ mình lại bắt đầu ngồi giảng bài, cô liền lấy cặp sách đứng dậy nhanh chóng.

- Đi à...à này...gọi chị con về đi nhé... cái con nhò này hết nói nôi...xuất hiện thì như ma ý, nửa đêm về rồi mới tờ mờ sáng đã đi rồi, con gái con nửa suốt ngày ở ngoài. Năm hai Đại học mà cô phải là năm cuối đầu mà cứ làm như thật ý !

- Mẹ tự gọi đi ! Mẹ nghĩ con gọi chị sẽ nghe chắc ! – Cô tặc lưỡi nghĩ bụng: “ Mẹ lại cần nhẫn nữa rồi”.

- Hầy, 2 đứa con gái nhà này chẳng được đứa nào lên hôn. Một đứa thì học hành đến nỗi như cái xác vô hồn, còn một đứa thì suốt ngày quậy không lo học hành...- Bà Doãn nói không hồi kết, quay sang nói với ông Phương đang thông dong uống trà đọc sách, nói: “ Này anh có em nói gì không đây ! ”

- Hà em gọi anh à ? Vừa nãy em nói gì cơ ? – Ông Phương trả lời với vẻ ngạc nhiên, giây thơ của một đứa trẻ lên ba, vờ như không nghe thấy gì.

- Hết nói nôi mấy người họ Phương nhà anh rồi.

- Mẹ ! Có gì ăn không con đói ! – Tiếng nói thất thanh từ trước cửa nhà. Bà Doãn nghe thấy liền chạy ra ngoài đón cậu con trai quý tử của mình đi vào : “ Con về rồi à ! Muốn ăn gì không mẹ lấy cho con!”.

- Gì cũng được ạ !

- Được mẹ đi lấy cho con. Bây giờ mẹ chỉ còn trông chờ vào cậu con trai út nhà ta thôi ! – Cậu bé 12 tuổi Phương Chính Nhân này mặc dù đã bắt đầu dậy thì nhưng đối với bà Doãn đây mới chỉ là một đứa trẻ lên ba. Chắc mọi người cũng hiểu cảm giác khi sinh hai đứa con gái, rồi sau đó ông trời lại ban cho một cậu quý tử là như thế nào rồi chứ. *.*

- Một lát sau, bà đã cầm ra rất nhiều đồ ăn vặt đưa cho Chính Nhân, thấy vậy cậu liền đưa tay ra đón thấy tay mẹ, biết mẹ mình vừa lau đồ, liền hỏi : “ Mẹ ! mẹ đã rửa tay chưa thế ?”

- Chưa ! !

- Chưa rửa ? Ghê chết được ! Thôi con không ăn nữa đâu ! – Mặt cau có,tay phui phui, xách cặp chạy thẳng lên trên phòng.

- O...thế...??? – Ngơ ngác

Ông Phương phì cười, không nhặt được nôm, mặc cho bà vợ đang lườm mình. Hàn Phong đã đến từ lúc nào, nhìn thấy hai người quay ra nhìn anh, liền nói : “ Cháu đến rồi ạ ! Cháu thấy mọi người nói chuyện đông vui quá nên không dám xen vào ”- Anh cười trừ.

- Ủ ! Không sao, Hạ Vy ở trên phòng ý cháu lên trên đi – Bà Doãn nói

- Đề cháu giúp bác nấu cơm ạ !

- Không cần đâu, cũng sắp xong rồi nhanh thôi.

- Hai bác cảm ơn cháu vì đã giúp đỡ Vy Vy nhé ! Con bé vốn là đứa tính khí thất thường mà cháu chịu đựng được quả là không tầm thường ! – Ông Phương cảm thán.

- Không có gì đâu ạ ! Cháu cũng bại trận dưới tay Phương Hạ Vy lâu rồi !

- ...Hà... Bại trận gì cơ... nó đánh cháu à ? – Bà Doãn giật bản mình hỏi.

- À không có gì ạ ! Vậy cháu lên phòng trước đây ạ - Anh mỉm cười quay lưng đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 8: Bạn Cùng Bàn

- PaPa !
- Con gái có việc gì vậy ? – Ông Phương đang ngồi trong phòng đọc sách, thấy Hạ Vy đã đứng đầy từ bao giờ, liền hỏi.
- Bố bảo sẽ thưởng nếu con được vào lớp A !
- Đúng ! Vậy còn muốn bố tặng quà gì ?
- Bố phải hứa làm giúp con nhé ! Ừm ... con muốn được ....

Cứ nghĩ đến việc sẽ được học cùng Phong Phong là cô lại không ngủ được, cứ lăn đi lăn lại trên giường. Kết cục là sáng hôm sau đi muộn, phải trèo tường từ phía sau trường, bị giám thị đuổi đến bật mạng. Chạy từ ngoài hành lang cũng có thể nghe thấy tiếng bố cô đang thao thao bất tuyệt. Cô đứng lại một cách đầy ngượng ngùng trước cửa lớp, nhìn thấy Phong Phong đang bò ra bàn ngủ một cách ngon lành, rồi cô nhìn thấy sắc mặt của bố rất khó coi. Cô nhắm tịt mắt tiến lại gần bố, mặc cho tiếng bàn tán sôi nổi bên dưới.

- Chà ! Cuối cùng bạn số 10 của chúng ta đã đến rồi ! Thầy còn tưởng không đến nữa chứ ! – Mặc dù biết bố mình đang nói đùa, nhưng khi nghe thấy vậy cô lại cảm thấy giống câu chữ hơn. Cái gì mà số 10 chứ ! Mặc dù là học sinh xếp thứ 10 trong bảng vàng, nhưng vào được đây là tốt rồi. Đối với cô chỉ cần được học cùng lớp với Hàn Phong trong 1 tiết học thôi cũng đã đủ hạnh phúc rồi. Chủ nhiệm Phương nói tiếp: “ Học sinh mới, em hãy giới thiệu bản thân đi ! ”
- Xin chào các bạn ! Mình tên là Phương Hạ Vy ! Mới chuyển từ lớp F sang ! À.. không... chắc không cần phải nói đầu nhì! Danh tiếng của mình lẫy lừng quá rồi ! – Cô cười trừ, cảm thấy hơi dư thừa vì ai cũng biết cô là ai rồi, một đứa toan đứng đối số thì ai mà chả biết. Dưới lớp ai ai cũng cười, như gặp được thánh thần hay được phải chuyện là có một không hai. Cô nói tiếp: “ Không biết là mình có thể trụ được ở đây bao nhiêu lâu ! Nhưng rất mong các bạn giúp đỡ ” và nói có vừa gặp người. Tiếng reo hò vỗ tay rầm rộ vang lên.
- Được rồi vậy em ngồi ở bàn cuối, cạnh của số nhé ! – Vừa nói ông vừa nháy mắt với Hạ Vy, nở nụ cười tươi.
- Vâng ạ thưa thầy – Cô nói lớn, trước khi về chỗ, cô nói nhỏ: “ Cảm ơn thầy Phương vì đã thực hiện lời hứa với con ”. Cô nháy nháy mắt với bố, tiến thẳng về phía trước.

Ánh nắng xuyên qua rèm cửa, chiếu vào người bạn ngồi cùng bàn đang ngủ say của cô. Cô liền lấy tay che nắng giúp, bàn tay nhỏ bé đó mặc dù không thể che cả bầu trời nhưng lại có thể khiến cho anh yên tâm mà ngủ ngon. Người bạn cùng bàn: Hàn Phong. Đứng vậy đó chính là món quà mà bố đã tặng cho cô : ngồi cùng bàn với Phong Phong. Nhìn anh lúc ngủ rất đẹp, làm nổi bật rõ các nét trên khuôn mặt : sống mũi cao, mắt to, trán cao,... Cô cảm thấy, vào thời khắc này trông anh đẹp trai nhất bởi trong lòng cô đang cảm thấy rất hạnh phúc vì điều mà cô mong muốn đã thành hiện thực. Cuối cùng thì cô lại có thể gần anh hơn một chút rồi.

- Cậu nhắm mắt chưa hả ! Minh tính tiền đấy ! – Trong lúc cô đang nhìn chăm chăm anh, mơ mơ hồ hồ thì anh đã dậy từ lúc nào, mắt vẫn nhắm, không động đậy, miệng mấp máy. Cô giật nảy mình, trở về thực tại: “ Hờ !”. Anh ngồi dậy: “ Mình nói là cậu nhắm mình lâu như vậy, ít ra cũng phải trả phí người mẫu chứ !”
- Mơ nhé ! Diên ! – Cô quay mặt đi, giả vờ đang chép bài.
- Cậu biểu hiện hơi bị rõ rồi ! – Anh cười mỉm.
- Cô quay ra nhìn anh, nói: “ Biểu hiện gì cơ ? ”
- Thích ...! -Anh ghé mặt lại gần cô, có thể nghe thấy tiếng thở và tiếng trái tim loạn nhịp, chạm ánh mắt nhau.

_ Chúc các bạn đọc truyện vui về _Hầy để lại cmt góp ý nhé _ Khả Di _

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Sự Ôn Ào Quen Thuộc

Việc học ở lớp chọn thật không dễ dàng đối với cô, thầy cô giảng bài hay hơn bình thường khiến cho cô cứ ngập ngừng ngập dài, cứ tiết này đến tiết khác nằm ngủ. Hàn Phong có lúc ngủ nhưng có lúc lại ngồi nghe. Nhưng Hạ Vy biết cô còn ngủ nhiều hơn anh, trong lòng cô đã thầm cảm phục mấy đứa học lớp A này, liên tục đưa ra các câu hỏi nghi vấn, cảm thán về họ.

Chọn lúc cô đã ngủ say, anh nằm bò ra bàn, mặt quay về phía Phương Hạ Vy, ngắm nhìn khuôn mặt cô. Thật ra những tâm sự, tình cảm trong lòng anh đều giống cô. Đôi lúc cảm thấy phiền phức, nhưng có lúc lại cảm thấy vui vẻ khi cô ở bên cạnh, cảm thấy hạnh phúc khi cô vui vẻ. Thử tình cảm không xác định này đã nảy nở từ khi anh còn nhỏ...

- Tiết học cuối cùng là của cô Mã, nổi tiếng với 3 tính cách quái dị: ngọt, đắng, chua chát. Cô đưa mắt nhìn về phía cuối lớp, sắc mặt thay đổi, nhìn bằng cổ mắt hình viên đạn, gằn giọng nhấn mạnh từng từ phát ra: “ Phương ...Hạ ...Vy ”.
- Cô giật bản mình lập tức đứng dậy: “ Daada ...”

Cô Mã đổi giọng, từ đắng chuyển thành ngọt, nói ra hẳn một tràng dài dằng dặc, già bố khốc, lấy khăn giấy lau “ Hạ Vy, có phải là cô bất tài ! Bài giảng của cô không hay nên mới khiến em ngủ trong lớp không ?”. Hạ Vy cảm thấy có lỗi, đang định nói gì đó thì bị cô giáo ngắt lời: “ Em đừng nói gì cả ! Em có biết là em vừa làm cô đau lăm không ? Cô biết em là con gái của thầy Phương và cô Phương ! Nhưng em cũng phải nể mặt cô đây mà ngoan ngoan chứ ! Em có thể bằng một phần của chị em hay là Hàn Phong không?... ”

Nói đến đây máu trong lòng cô lại dâng trào, đúng là cô có lỗi nhưng Phong Phong cũng ngủ tại sao cô không nói tới, chẳng lẽ là do anh học giỏi nên không cần nói. Những lời nói mà cô Mã đang nói nhìn mặt thì giống đang giải bày lòng mình, nhưng ai cũng biết thực chất là đang chửi xối xả vào mặt cô.

- Phương Hạ Vy ! Hết giờ lên phòng giáo viên gặp tôi ! – Câu nói này làm cả lớp giật bản mình, có thể hiểu đây chính là “chua chát ”. Nghe xong, cô cố nén cơn giận, mới ngồi xuống đã được bạn ngồi cùng bàn đá cho 2 chữ: “ ĐÁNG ĐÓI ”.
- Thật tức chết mà ! Cái ngày xui xẻo gì đâu ! Mụ già đáng ghét ! – Mặt đỏ phừng phừng, ngọn lửa dâng trào, vừa nói vừa đá bàn tỏ ra bất bình.
- Phương Hạ Vy em có gì không vừa ý à ? – Giọng ngọt sớt của cô Mã lại vang lên.
- Không có gì ạ
- Vậy sao ! Nhưng hình như cô nghe thấy em chửi cô thì phải !
- Đầu có ạ ! Ngược lại em đang khen cô đấy ạ !

Nghe thấy câu nói này mấy đứa xung quanh cười phá lên, nhưng lại cố ghìm lại không để phát ra thành tiếng. Hàn Phong ngồi bên cạnh cũng không nhịn được cười. Cô nhìn thấy vậy liền quay sang, trừng mắt lườm anh. Anh thấy vậy liền ngoan ngoãn chép bài, nói: “ Ti về mình đợi cậu ! ”

Cứ ngỡ sẽ không phải quay trở lại đây nữa, nhưng vẫn phải đến như thường, chỉ là có ít đi một chút. Vào đây không khác nào phòng thẩm vấn phạm nhân. Nào là: Em lại phạm lỗi à ? Hạ Vy đúng là muốn làm gương mặt tiêu biểu của trường chúng ta đúng không ? Vị khách này có phải đến thường xuyên qua rồi không. Tiếp sau những câu hỏi thực chất là câu đả đếu dọa của các thầy cô là sự xuất hiện của bố mẹ tôi. Và rồi mọi người lại tụ lại một chỗ nói ra một tràng dài ngoẵng nhằm giáo huấn tôi. Cuối cùng là lại bị phạt lao động công ích. Lần này cũng chẳng khác gì các lần trước.

Ở ngoài cổng trường anh đang đứng đợi cô. Khi nhìn thấy cô anh lập tức hỏi luôn: “ Bài giáo huấn lần này dài lắm đúng không ? Lại lao động công ích à ? ”

- Cô đi cạnh anh, chỉ trả lời tóm gọn trong một từ “ Ừ ”

Suốt đường đi học về cô không nói một lời nào, từ trước đến nay hễ có cô đi cùng thì cả con đường ấy đều ngập tràn tiếng cười nói. Anh không biết hôm nay cô đã nghe được những gì để rồi thành ra như vậy. Không chịu được nữa anh hỏi: “ Sao cậu không nói gì thế ? Mọii hỏi nói nhiều lắm mà ! Im lặng đâu phải là phong cách của cậu ”. Cô vẫn không trả lời chỉ tiếp tục đi. Anh nắm tay cô đứng lại, bực mình nói : “ Cậu thế này làm mình khó chịu lắm ! ”. Cô vẫn không nói thậm chí còn không nhìn vào mặt anh, cứ cúi mặt xuống đất.

- Nay ! Cậu đang làm mình bực đấy ! – Vẫn thấy cô không nói gì...

Anh nói tiếp: “ Không nói với cậu nữa, cảm giác như mình là thằng tự kỷ ý ! Ngày mai mình lao động công ích cùng cậu ”. Nói rồi anh bỏ vào trong nhà. Thấy cô như vậy trong lòng anh cảm thấy thật sự không vui, hỗn loạn, anh không thích có im lặng... bởi lẽ anh đã quen với sự ồn ào...quen việc luôn có một người con gái nói nhiều luôn làm phiền anh ... sự ồn ào quen thuộc đó nay còn đâu...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: May Mắn Nhỏ Bé

- Hạ Vy ! Gọi Từ Vy về ăn cơm điiii – Bà Phương từ trong bếp nói vọng ra ngoài.

Hạ Vy đang ngồi xem TV cùng cậu em trai duy nhất trong nhà Phương Chính Nhân, nói : “ Kiểu gì chị ý chả nói... ” nói đến đây cô cau mặt méo mồm nhại theo lời bà chị gái: “ Này mày muốn chết à ? Gọi thử lần nữa xem !! ”. Cô lại nói tiếp: “ Nếu mẹ muốn này năm sau là ngày giỗ của con thì...”

Chưa nói hết câu cô đã bị một người sau lưng đẩy mạnh về phía trước, suýt nữa thì ngã lộn cổ xuống sofa.

- Này mày muốn chết à ? Nói lảng những cái gì thế ? Có muốn ngày này năm sau là ngày giỗ của mày thật luôn không ??? – Vừa nói vừa giơ nắm di chuyển lên xuống dọa nạt “ Hừ ! Thử nói 1 câu nữa xem”

Hạ Vy nhìn thấy chỉ biết cảm nín, cậu em trai út ngồi bên cạnh chị biết ôm bụng cười đau xối cho bà chị mình.

Đúng vậy, đó chính là bà chị Phương Từ Vy. Bố mẹ vốn dĩ đặt tên hai chị em cô là Vy bởi muốn cô và chị sẽ là hai cô gái cao quý mà có đạo đức. Nhưng theo cô thấy Từ mà đi cùng cùng với Vy thì không khác gì đạo đức đã chết (Từ: chết). Quà nhiên người thế nào thì của chiêm bao là vậy ! Lúc nào Từ Vy cũng búi cao tóc, đeo cặp kính mắt tròn màu đen tôn lên làn da trắng. Mọi người đều nói Từ Vy xinh nhất trong 2 chị em, giống bố mẹ về cả ngoại hình lẫn thành tích học tập. Chỉ có điều học hành chăm chỉ đến nỗi mỗi lần xuất hiện đều rất tã, khiến người đối diện phải giật nảy mình.

Đổi với bà chị này của Hạ Vy trường chính là ngôi nhà thứ hai tại sự (theo đúng ý nghĩa của bài thơ “Trường em” trong giáo án lớp 1). Thậm chí còn có thể cảm trại luôn ở trường, vài ngày mới về nhà 1 lần. Thỉnh thoảng đi biệt tích đến điện thoại cũng không thèm nghe. Tính khi thì chẳng giống ai nóng nảy, chua ngoa, đánh đá cá cây. Nhưng thành tích học tập rất đáng nể. Chính vì vậy, vị luật sư tương lai này lại càng được bố mẹ hết mực cưng chiều.

- Ông Phương từ trong bếp nói vọng ra: “ Hạ Vy con mang đĩa nộm này sang nhà Hân Phong đi !”

- Con không đi đâu.

Nghe thấy câu này bà Phương tròn con mắt, liền hỏi: “ Sao thế ? Hai đứa lại giận nhau rồi à ?”

Thấy Hạ Vy không nói gì, Chính Nhân ngồi bên cạnh chen vào 1 câu: “ Không cần hỏi cũng biết ! Người gây chuyện chắc chắn là chị hai rồi !!!”

- Ranh con biết gì mà nói – Cô giơ nắm đấm dọa nạt, ném gối ôm vào mặt em trai, đi thẳng lên tầng

Trên đường đi học về cô không hề nói một từ nào thì sao có thể gọi là cãi nhau được ? Lại càng không phải là giận nhau...

Cậu em út sợ co rúm, nhìn theo từng động tác của cô cho đến khi cô vào phòng.

- O !!! Thế không mang à ? Mọi khi toàn tranh mang sang cho Phong Phong mà !!! ???

Ông bà Phương không biết nói gì, nhìn nhau về khó hiểu.

Cô ra ngoài ban công, nhìn sang ban công phòng anh. Nhớ lại những lời mà cô Mã đã nói với cô ở phòng giáo viên. Cô hiểu được những lời cô Mã đã nói... việc cô vào lớp A một phần là do thực lực và 1 phần cũng nhờ vào may mắn. Bản thân cô cũng đã biết được rằng mình sẽ không trụ được ở lớp A lâu, điều duy nhất cô thầm hi vọng đó là chỉ cần được học với Phong Phong một vài ngày mà thôi. Nhưng sự xuất hiện của cô với tư cách là một học sinh lớp F chuyển sang đã khiến cho rất nhiều nhưng học sinh, giáo viên có ý kiến. Đặc biệt hôm nay cô đã làm anh sao nhãng. Bản thân cô cũng biết rằng việc trở thành bạn của anh cũng có phần là nhờ may mắn. May mắn đã giúp cho trở thành một người bạn thân, một người hàng xóm thân thiết, một người bạn cùng trường, thậm chí là cùng lớp như bây giờ. Nhìn bề ngoài mọi người sẽ cảm thấy Phương Hạ Vy là một thiếu nữ vô lo vô nghĩ, không quan tâm người khác nói gì... Nhưng ngược lại cô lại người rất dễ tâm đến những lời nói về mình, mặc cảm về bản thân. Ngay cả trong gia đình, chị gái và em trai cô đều gọi về mọi mặt... còn cô thì không được như vậy!

“Mãi Mãi là bao xa ?

Gần trong gang tấc.”

Đây là câu nói rất hay mà cô đã đọc trong “Mãi Mãi là bao xa” của Diệp Lạc Vô Tâm một tác giả mà cô rất thích.

Nhưng đối với bản thân cô thì khác: Mãi mãi là khoảng cách không bao giờ cô với tới được... Khoảng cách giữa anh và cô là khoảng cách không thể rút ngắn.

Khi cô còn nhỏ, cô người đã từng nói sau lưng cô rằng: “Một đứa như cô không nên ở gần anh, bởi cô sẽ làm anh mất đi cái toàn diện vốn có của mình”. Đến khi trở thành một thiếu nữ cô đã hiểu được điều mà họ nói. Càng ngày càng hiểu... càng lâu càng thấm... họ nói đúng...

Đó là lí do mà cô im lặng... im lặng để suy nghĩ.

Cô lấy điện thoại, nhắn cho anh một dòng chữ: “ Tôi nay mình có việc! không sang học được nhé !”

Hôm nay, bà ăn nhà cô im lặng hơn ngày thường. Bởi trước đây khi ăn cơm cô thường nói rất nhiều, cả nhà cùng nhau nói chuyện rất vui vẻ. Phương Từ Vy ngồi đối diện cô cũng thấy khác lạ vì hôm nay cô không nói năng gì cả, kể cả một cái nói:

- Nghe nói mày được vào lớp A à ?

- Thì sao ?

- Đứa như mày mà cũng thi lọt bằng vàng cơ đấy !! – Từ Vy nói về chọc ngoáy.

Cảm giác sắp có trận đại chiến trên bàn ăn, ông Bà Phương liền vội ngăn.

- Từ Vy sao con lại nói thế với em hả ? Em con nó tiến bộ là chuyện tốt mà sao con nói chuyện khó nghe quá vậy.

- Có gì để khen chứ ? Chắc lại nhờ may mắn thôi mà !! – Từ Vy vẫn ăn cơm bình thường, nói ra những điều khó nghe một cách hiển nhiên.

- Chị nói cái gì cơ ?? Nói lại lần nữa xem – Hạ Vy bực bội hỏi

- Trừng mắt lên nhìn ai thế con nhỏ này ? – Từ Vy đập muống xuống bàn ăn, tiếng kêu vô cùng to.

- Muốn cãi nhau, đánh nhau thì ra chỗ khác đi ! Thật hết chịu nổi hai đứa con ! Trời đánh tránh miếng ăn – Ông Phương vừa nói vừa đứng dậy, đang định kéo ghế vào thì Hạ Vy nói: “ Ngày mai con sẽ đến trường xin chuyển lớp !”-. Nói xong cô đặt bát cơm xuống, đứng dậy chạy một mạch lên phòng khóa chặt cửa lại. Mọi người tưởng rằng mình nghe nhầm mất chữ O mồm chữ A nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Động Lực Phấn Đấu

Tối đó, cô đang nằm ngủ thì bà chị đáng ghét lộ mọ chạy sang cùng với cái gối trên tay, ngang nhiên bật đèn ngủ lên rồi tiếp tục trèo lên giường của cô. Thấy vậy, cô liền dùng chân đá, quát lớn: “ Này ! Xuống ngay đây là giường em mà”

Mặc kệ sự gào thét của cô, bà chị đánh đá đó vẫn cứ tiếp tục sờ mó cô ở trong chăn, ôm ấp đến phát ngột rồi nói: “Đền ngủ phòng chị bị hỏng rồi!”

- Thì ??

- Bé biết chị sợ bóng tối mà ! cho ngủ nhờ đi !!

- Đừng hòng ! Chị xuống đất nằm đi.

- Lạnh lắm !

- Ra sofa !

- Đau lưng !

- Hết cách.

Vừa nghe được câu này, Phương Từ Vy mừng ra mặt, tiếp tục nỏ máu dê mặc sự vầy vùng, cựa quậy của Hạ Vy: “Phương Từ Vy ! Ra ngoài !”

- Ừ chịu !

- Đồ biến thái !

Sau khi đùa giỡn một hồi lâu, Phương Từ Vy bắt đầu nói chuyện một cách nghiêm túc: “Lại giận dỗi gì với Phong Phong à ?”. Mãi không thấy câu hỏi đáp, cô lại nói: “Ngủ rồi à?”

“Người ta nói vì em mà Hàn Phong...” Chưa nói hết câu. Từ Vy đã ngắt lời: “Tuồng gì ! Lại chuyện cũ nhem”

- Nhưng lần này khác mà !

- Vậy em có cảm thấy mình là người luôn làm cản trở Phong không??

- Có

- Hết thuốc chữa... Từ Vy nói với giọng bất lực

- Lại là ai nói như thế với mày ! Nói đi ! Chị đây giúp mày xử nó !!- Từ Vy nói với giọng hùng hồn.

- Cô Mã – Nghe đến đây, bà chị vừa lớn giọng kia liền im bất, nghẹn ứ ở họng.

- Vậy cưng tự giải quyết đi !! – Nói rồi bà chị nọ kéo chân trùm lên đầu, ngủ.

Hạ Vy thấy vậy liền cảm thán, chép miệng nói: “vừa này còn hùng hồn lắm mà ! Vô mồm”

Hai người họ luôn như vậy. Mặc dù họ không hợp nhau, nói chuyện với nhau là lại cãi vã đánh nhau. Nhưng sau mỗi trận xung đột họ đều tìm cách làm lành với nhau. Thật ra, đèn ngủ ở phòng Từ Vy không bị hỏng...chỉ là cô muốn làm lành với em gái...muốn tâm sự để em gái cô được trút hết nỗi buồn...Cô luôn như vậy đấy.

Sáng sớm hôm sau, cô thấy anh chờ ở ngoài ngõ như thường lệ. Dáng người cao cao khoác lên mình chiếc áo sơ mi trắng trên cổ thắt cà vạt thật chỉnh tề. Trong lòng cô cảm thán... Chẳng trách có nhiều người thích anh đến như vậy...Cô thấy bộ đồng phục này chỉ có anh là mặc đẹp nhất mà thôi...

Anh nhìn thấy cô từ xa đi tới liền vẫy tay cười nói: “Chào”. Cô nhìn anh chỉ cười rồi đi. Anh liền đuổi theo, càng đuổi cô càng đi nhanh. Không nhìn được, anh tức giận nói lớn: “Phương Hạ Vy ! Rốt cuộc mình đã làm gì sai??”. Cô nghe thấy cũng cảm thấy anh đang rất tức giận, nhưng cô không thể làm gì được cả. Bởi cô đã quyết định sẽ cứ như vậy cho đến khi tốt nghiệp...Cô không muốn làm ảnh hưởng đến anh...muốn anh thi đỗ đại học...Cũng muốn lấy mục tiêu là anh để cố gắng học...Cố gắng thi vào trường đại học mà anh thi... Hàn Phong là động lực để cô phấn đấu, hi vọng mỗi ngày...

Chúc cả nhà đọc truyện vui Chap hơi ngắn_ Dạo này có chút lười viết_ Sẽ cố gắng đăng chap liên tục_ Mong cả nhà ủng hộ nhé _ <3 <3

KhảDi

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Hãy Cứ Tiếp Tục Bám Theo Mình Như Trước Nhé !!

Sau đó, anh và cô cũng không nói chuyện với nhau nữa, cô cũng không sang nhà anh làm phiền anh nữa, cũng không cùng anh đi học...

Một tuần sau, trên đường đi học về cô lại gặp anh đang đứng đợi cô. Cô lảng tránh, coi như không nhìn thấy, cứ vậy mà đi qua. Thấy vậy, anh liền đuổi theo, lớn tiếng nói: “mình biết lí do rồi”. Nghe đến đây, cô dừng chân, anh liền chạy tới đứng trước mặt cô, nói: “Cậu bị ngốc à ?”. Cô không nói gì mà chỉ đứng nhìn anh, anh nói: “Đi theo mình” nói rồi anh kéo cô chạy đến công viên gần nhà cô và anh. Đến nơi thuê xe đạp “Ông chủ ! Cháu thuê hai chiếc”.

Cô thấy ngơ ngác không hiểu hỏi anh: “Cậu làm gì đấy ?”. Không thấy anh nói gì, cô nói lớn: “Mình còn phải về ôn bài !”

Anh dắt xe ra cho cô: “Đạp xe”

Hai người cùng nhau đạp mấy vòng lượn quanh công viên. Nhớ hồi còn nhỏ, anh và cô luôn đến đây chơi đùa cùng nhau. Trong lòng cô bỗng cảm thấy có rất nhiều những kỉ ức tốt đẹp của tuổi thơ chợt ùa, trong những kỉ ức tốt đẹp đó của cô luôn có anh...

Hai người cùng nhau ngồi xuống một bãi cỏ, hai tay anh duỗi thẳng chống ở sau lưng, vừa nói vừa cười ngắt nghêo: “Hồi đó, khi mình ra công viên chơi cậu lúc nào cũng lẻo đẻo đòi theo, chân thì ngắn không với đến bàn đạp cứ ngã xe liên tục, khóc đến mức ướt hết áo, đau mà miệng cứ gọi tên mình ! Nhớ lại mà đau cả bụng”. Cô cau mặt: “Cậu có cần phải nhớ dai vậy không ! Thật mất mặt chết mà”. Nói rồi cô phui tay đang định đứng dậy thì anh liền nói: “Hôm nay mình đã đến gặp cô Mã rồi”. Nghe đến đây cô nán lại nghe mà không nói gì, anh nói tiếp: “Mình mà có gặp phải 100 Phương Hạ Vy thì mình tuyệt đối không bị sao nhãng”. Cô nhìn anh tỏ vẻ không hiểu, anh cười nói: “Vì dù thế nào thì thành tích của mình vẫn cao”. Trời ơi. Nghe đến đây trong lòng cô bỗng cảm thấy phẫn nộ, tự hỏi tại sao độ tự sướng của anh lại cao đến như vậy...

Anh khoác vai cô nói tiếp: “Vị vậy cho nên. Cậu hãy cứ tiếp tục bám theo mình như trước nhé !... Đồ ngốc Phương Hạ Vy”

Cô phẫn nộ ra mặt, tức giận chọc khừu tay hóng anh một cái thật mạnh, anh cau có kêu lên: “A ! zaaaaaaa”

- Ai thêm bám theo cậu chứ ! Từ giờ mình không rảnh theo cậu nữa rồi!

- Cậu thì bần cái gì ???

- Học.

- Há – vừa nói anh vừa khua khua mấy ngón tay, nhắm ám chỉ cô tiến lại gần anh. Cô liền vâng lời tiến lại. Anh lấy tay đặt lên trán cô nói: “Ấm đầu à ? “. Cô nghe thấy vậy, lườm anh, đập vào tay anh một cái thật mạnh. Anh liền lòi điện thoát ra, nháy nháy cái gì đó một hồi rất lâu

- Làm gì vậy??

- Kiểm tra dự báo thời tiết

- Rảnh à ?

- Chắc chắn là mai có bão rồi.

- Mùa này làm sao mà có bão được ! thông minh quá hóa điên rồi à ?

- Ô ! – Hai người cùng nhìn vào điện thoại, đồng thanh nói, mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau. Sau đó, anh ôm bụng cười dần mãi mới nói một câu: “ Có bảo thật ! Mình biết ngay mà ! Ahahah mắc cười”

- Hàn Phong cậu chán sống rồi à ?

- Cậu mà có ý chí học hành là kiểu gì cũng có chuyện mà.

- “Không động viên được một câu thì thôi”. – Cô tò về giận dỗi. Anh nhìn thấy vậy liền nói: “ Mình giúp cậu”

- Khôi ! Cậu tự lo cho mình đi.

- Mình đã nói là cậu không.. – Đang nói dở thì cô chợt chen ngang “ Khi nào hết bão, lại ra đây đạp xe Nhé”

- Cậu không sợ à ??

- Sợ gì ?

- Lối đồn về cái hồ này.

- Kể đi – Cô lại gần tò về hứng thú.

- Người ta nói rằng: Nếu là một nam và một nữ đạp xe ở đây nhiều lần thì họ sẽ thích nhau.

Anh nhìn thấy cô ngơ ngác, bắt giác nở nụ cười mỉm ..

Nhưng phải đến vài năm sau này cô mới biết lời đồn thật sự liên quan đến cái hồ này, đó là: “ Nếu hai người đã yêu nhau rồi, cùng nhau đạp xe ở đây thì chính là TUYỆT MỆNH. ....phải chia xa...

_Chúc cả nhà đọc truyện vui_Mong mọi người ủng hộ truyện của mình nhé_Hãy bình chọn cho truyện + cmt_Tks <3 <3_

KhảDi

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 13: Vì Cậu ! Mình Có Thể Cố Gắng !

Khoảng thời gian sau đó, cô vẫn tiếp tục cố gắng học. Những lúc gặp phải khó khăn muốn bỏ cuộc, cô lại chạy sang nhà bên nhìn anh, lấy động lực cho chính bản thân mình. Tưởng tượng ra viễn cảnh cô được học cùng trường đại học với anh, đến lúc đó cô nhất định sẽ chủ động tỏ tình...rồi sống cuộc sống đại học đẹp đẽ bên cạnh anh. Dù vậy, nhưng cô vẫn chưa đủ sẵn sàng để nói cho anh biết về tình cảm của mình suốt thời gian dài dang dở...cô sợ đánh mất đi tình bạn bền chặt lâu năm... Sợ một khi cô mạnh dạn bước qua sợi dây ngăn cách đó... sẽ mất đi tất cả, anh và cô sẽ không còn được như trước... Cô sợ...

Sự nỗ lực luôn được đền đáp, cô luôn ở trong bảng vàng của toàn trường. Vì sợ làm ảnh hưởng đến anh, nên cô không sang lớp A, mà vẫn ở lớp F giúp các bạn cùng lớp học.

Kì nghỉ hè cuối năm lớp 11

Vì tối hôm trước cô chày phìm đến 3h sáng, nên sáng nay muốn ngủ nướng cả ngày. Nghe thấy tiếng chuông của bị ấn lên hồi cộng thêm cả tiếng réo gọi âm ỉ, cô cả tiếng thét chói tai của Triệu An Nhiên, cô cau có chửi thề rồi lại úp gối lên tai tiếp tục ngủ, vô như không nghe thấy. Nhưng càng ngày càng ồn ào, sợ hàng xóm sang chửi, nên cô đành lật đật đi từng bước xuống mở cửa. Vừa nhìn thấy cô, cả đám cứ như gặp phải ma giữa ban ngày: đầu tóc cô bù xù, quần áo ngủ xộc xệch, trông phát rợn. Sau một giây hoàn hồn, cái đám vô duyên này tự nhiên bước vào nhà cô cười cười nói nói vui vẻ. Khi đi qua cô còn chẳng thèm nhìn cô một cái, liền ngang bước, Triệu An Nhiên liền tục trách cô hán một tràng dài: “ Sao cậu có thể cho bọn mình đứng dài cổ ở ngoài cửa như thế chứ ! Trời nóng muốn chảy hết cả mồ rồi đây này”. Từ Lâm cũng than: “ Sáng nay may mà mình dậy sớm bôi nhiều kem chống nắng, nếu không thì mình bắt đền cậu đây”. Dương Nhục Quân bước thẳng vào bếp lục tủ lạnh rồi nói: “ Mình lấy lon coca trong tủ lạnh đây nhé!”. Hơ Hơ mà thôi. Cô cũng chẳng lấy làm lạ, vì cái bọn này luôn tự tiện hết phần của thiên hạ mà !! Cô vẫn đứng đờ người ở cửa, ngái ngái ngáp mà không buồn nói gì.

- “Che cái miệng cậu lại”. Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, cô liền giật mình, ngược mặt mở tròn mắt lên nhìn. Sững sờ thấy anh đang dựa lưng vào tường, hai tay bỏ trong túi quần, ánh nắng gay gắt xuyên qua những kẽ lá rọi vào đầu anh. Anh nở nụ cười. Trông thật cuốn hút. Cô như người mất hồn cứ đứng đực như vậy nhìn anh. Anh đi về phía cô, mỉm cười, nói: “ Gì mắt cả cục to tướng kia !”. Vừa nói dứt lời anh đi qua cô, bước vào nhà. Trước khi đi qua cô...Anh dùng lòng bàn tay xoa xoa đầu cô, nói: “ Đồ ngốc”. Nghe thấy hai từ này cô liền hoàn xác, đưa tay lên mắt lau lau, rồi chạy một mạch lên phòng đánh răng rửa mặt thật sạch rồi mới ung dung đi xuống. Đúng lúc bà chị hiếm khi thấy mặt của cô về nhà, cả đám lớn tiếng chào. Phương Tử Vy cười chào: “ Ư' mầy đưa đến chơi à !”. Hạ Vy vừa đi xuống vừa hỏi: “ Hôm nay chị không phải ở trường à?”. Tử Vy đang tháo giày, trả lời: “ Về nhà tắm rồi lấy chút đồ thôi”

- Mẹ bảo chị hôm nay ở nhà ăn cơm đấy !

- Tối nay chị ở trường, không về đâu

- Nữa à ! Lại phải nghe mẹ cảm râm rồi. – Hạ Vy cau có, thờ dãi.

Từ Vy quay ra cười nói: “ Muốn ăn gì thì cứ sai Vy Vy nhé ! Osin cao cấp đấy !!!!!”. Vừa nói vừa nháy mắt liên tục như ra ám hiệu. Cả bọn hiểu ý, phì cười rõ to. Phương Tử Vy đi lên tầng. Hạ Vy phẫn nộ, ném gối ở sofa vào người mấy đứ vô duyên nọ nói: “ Cười cái gì mà cười ! Buồn cười lắm hả”. Cả cái nhà, vẫn loạn lên vì tiếng cười chọc phá, sai bảo cô như một osin cao cấp. Cô nổi trận lôi đình, lấy hết gối đánh dồn dập vào người từng đứa một, vừa nói vừa trút: “ Cậu có chán... có tay không...há...há ?????”.

“Vy Vy mình muốn ăn táo”. Khi giọng nói vừa cất lên, cả đám im lặng nhìn, cô cũng dừng tay quay sang nói với anh: “ Được. Để mình lấy cho”. Nói rồi cô chạy một mạch vào bếp trước sự ngơ ngác của những đứa vô duyên đang làm khán thính giả bên cạnh....

Vy Vy...!Là vậy đấy!...Người mà cô có thể nỗ lực phấn đấu, nhẫn nhịn làm tất cả ... Cũng chỉ có mình anh thôi.. Vì cậu ! Mình có thể cố gắng ! .

_Chúc cả nhà đọc truyện vui_Hãy ủng hộ truyện của mình bằng cách “ bình chọn + cmt góp ý + theo dõi” nhé !_TKSSSS <3 <3 <3 <3_

KhảDi

Bạn đang đọc truyện *Nếu Có Kiếp Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.